

Arrest

nr. 225 161 van 23 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ceel Dheere in de provincie Galgadud. U beweert tot de clan Hawiye, subclan Sheikhal te behoren. U kwam aan in België op 2 februari 2016. U diende vervolgens de volgende dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 1 september 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus', aan u de volgende dag betekend. Op 3 oktober 2016 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd op 13 juli 2017 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'.

U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 augustus 2017. Op 13 oktober 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag', aan u betekend op 16 oktober 2017. Op 2 november 2017 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd op 25 januari 2018 verworpen. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 16 februari 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2018 nam de Commissaris-generaal de beslissing 'tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag', aan u betekend op 16 maart 2018. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 13 juli 2018 diende u uw huidige en vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van onderhavig verzoek verklaart u te vrezen dat uw dochter bij terugkeer naar uw land van herkomst het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking. 24 augustus 2018 werd uw vierde verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard, aan u betekend op 27 augustus 2018.

Op 6 oktober 2018 beviel u te Turnhout van een dochter, M.A.O..

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kaart van GAMS op uw naam, een kaart van GAMS op naam van uw dochter, een verklaring op eer van GAMS, informatie met betrekking tot uw zwangerschap, een geboorteakte van uw dochter (dd. 16/10/2018), informatie met betrekking tot de vader van uw dochter, een medisch attest vrouwelijke genitale verminking op naam van A.O.S. (dd. 08/09/2018, Dr. Caillet), een attest vrouwelijke genitale verminking op naam van M.A.O. (dd. 15/10/2018, Dr. Barbé), een attest vrouwelijke genitale verminking op naam van M.A.O. (dd. 16/01/2019, Dr. Zeghlache), een nationaliteitsverklaring en een verklaring van geboorte opgesteld door de Somalische ambassade in België op 6 september 2017.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de DVZ en de door u neergelegde documenten met betrekking tot uw zwangerschap bleek dat u op 1 oktober 2018 zou bevallen. Hiermee werd rekening gehouden voor de oproepingsdatum voor het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat op 14 januari 2019 plaatsvond.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw **dochter M.A.O.** er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam werd namelijk uitdrukkelijk in het document - bijlage 26 ingeschreven. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 augustus 2018 en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 14 januari 2019 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking (zie verklaring volgend verzoek en notities persoonlijk onderhoud (verder notities), p.12).

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter M.A.O. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

*In het kader van uw huidige aanvraag blijft u immers **volharden afkomstig te zijn uit Ceel Dheer, in de provincie Galgaduud en daar gans uw leven woonachtig te zijn geweest, terwijl in het kader van uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw Somalische nationaliteit en bijgevolg niet aan uw voorgehouden verblijfplaatsen.** Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielpcedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. **Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.** In casu verklaart u bij terugkeer naar uw land van herkomst, problemen te krijgen met Al-Shabaab daar u illegaal bent bevallen van uw dochter (zie notities, p. 12). Ook stelt u te zullen worden gedood door Al-Shabaab en/of de mensen in de stad indien u zou weigeren om uw dochter te laten besnijden en omdat u een dochter kreeg terwijl uw man dood is (zie notities, p. 15), wat echter in tegenstrijd is met uw verklaring legaal te zijn getrouwd met de vader van uw kind. U verklaart dat het voor u en uw een dochter bij terugkeer een schande zou zijn indien ze niet besneden wordt (zie opmerkingen notities, ontvangen op dd. 31/01/2019, p. 14). Verder verwijst u naar de problemen die u eerder had met Al-Shabaab.*

Aangezien u niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en u geen correct zicht biedt op uw werkelijk achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk. U werd er tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 14/01/2018 nochtans uitdrukkelijk op gewezen dat er geen geloof werd gehecht aan uw Somalische nationaliteit (zie notities, p. 5). U gevraagd wat u vond van de beslissing tot weigering van het CGVS, volhardt u een Somali te zijn en van die provincie [Galgaduud] afkomstig te zijn. Er werd meermaals beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (zie notities, p.5, p.6, p.13 en p. 16-17).

De door u neergelegde verklaring van nationaliteit en verklaring van geboorte werden reeds in het kader van uw tweede verzoek neergelegd. Toen werd het volgende opgemerkt: ' Voor wat betreft de door u voorgelegde 'Declaration of Nationality' en de 'Declaration of Birth' – beiden afgeleverd op 06 september 2017 door de Somalische ambassade te België – kan er het volgende worden opgemerkt. Het summier onderzoek dat door de Somalische ambassade te Brussel wordt verricht teneinde Somalische identiteitsdocumenten af te leveren, wordt bevestigd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier). In 2012 deed Cedoca (documentatiecentrum) immers onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012 met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) wordt beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. Gezien het gebrek aan archief en database, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet

op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn. In een arrest van 4 juli 2016 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat dit thans bevestigd wordt door de vaststelling dat de Somalische ambassade te Brussel binnen eenzelfde jaar twee attesten uitreikte, op aanvraag van dezelfde persoon (verzoeker), waarin twee verschillende geboorteplaatsen worden 'bevestigd'. In juni 2016 schrijft de Somalische ambassadeur in Brussel, Ali Said Faqi, een verbale nota aan het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij schrijft daarin dat de ambassade verkeerdelijk documenten als bewijs van Somalische nationaliteit heeft afgeleverd aan een familie. De door u voorgelegde documenten kunnen dan ook niet volstaan om de door u voorgehouden Somalische nationaliteit te bewijzen, laat staan dat ze een bewijs vormen voor de door u beweerde (recente) afkomst uit Ceel Dheere, Provincie Galgadud'.

In verband met uw minderjarige dochter M.A.O. , die van Somali etnie is en geboren op 6 oktober 2018 te Turnhout hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar uw land van herkomst aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde Somalische nationaliteit van uzelf en uw dochter –zij werd immers niet erkend door haar vader die de Somalische/Belgische nationaliteit zou hebben (zie notities, p. 11), heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen

aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. U verklaart veel last te hebben van uw menstruatie en tijdens geslachtsgemeenschap met uw vorige man veel pijn te hebben ervaren. U haalt ook rugklachten aan (zie notities, p. 17-18). Vrouwelijke genitale verminking wordt beschouwd als vervolging terwijl de gevolgen van en het lijden ten gevolge van VGV op zich geen daden van vervolging zijn. Er dient te worden aangetoond dat de gevolgen van VGV in geval van terugkeer een vrees voor vervolging constitueren, wat in casu niet het geval is. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werden de door u neergelegde medische attesten betreffende uzelf en uw dochter in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd. U legt ook twee kaarten en een verklaring op eer van GAMS neer. Deze documenten zijn een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De door u neergelegde opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2019 die het CGVS bereikten op 31 januari 2019, wijzigen bovenstaande conclusies niet. Zij beogen immers louter bepaalde verklaringen te duiden en aan te passen maar hebben geen weerslag op de essentie van de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Mevrouw S.A.O. de ouder is van een minderjarig kind die het vluchtelingenstatuut werd toegekend in België.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 mei 2019 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “*considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU*”, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster volhardt in haar verzoekschrift dat ze afkomstig is uit Ceel Dheer, Somalië en er haar hele leven heeft gewoond. Ze wijst erop een verklaring van nationaliteit en van geboorte te hebben neergelegd, afgegeven door de Somalische ambassade. Waar verweerder deze naast zich neerlegt omdat er in Somalië geen archieven ter beschikking zijn, betoogt verzoekster dat de Raad reeds meerdere malen heeft bevestigd dat het ontbreken van archieven niet *ipso facto* betekent dat deze documenten in niet acht dienen te worden genomen.

Verzoekster stelt dat zij in oktober 2018 bevallen is van een dochter M.A.O. en dat zij niet naar Somalië kan terugkeren uit vrees voor besnijdenis van haar dochter. Verzoekster haalt aan dat verweerder de reële vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter erkende en dat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend. Zij wijst erop dat dat verweerder stelde bescherming te hebben gegeven aan M.A.O. rekening houdend met het 'hoger belang van het kind'. Verzoekster kan niet inzien hoe verweerder, indien hij daadwerkelijk twijfelt aan de Somalische herkomst van verzoekster, dat wel kan aannemen voor verzoeksters dochter en alleen haar de vluchtelingenstatus toekennen.

Verzoekster voert een schending aan van considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat de huidige beslissing geen rekening houdt met het hoger belang van het kind, nu het gezin hierdoor uit elkaar getrokken wordt.

Verzoekster betoogt dat ze wel degelijk een geloofwaardig asielaanvraag heeft en heeft aangetoond dat ze van Galgaduud afkomstig is.

In hoofdorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis

en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 1 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters vermeende herkomst uit Ceel Dheere, noch aan haar Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 189 732 op 13 juli 2017.

2.3.2. In het kader van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming (tweede asielaanvraag) nam de commissaris-generaal op 13 oktober 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een verzoek om internationale bescherming aangezien er geen nieuwe elementen waren. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nummer 198 717 op 25 januari 2018.

2.3.3. In het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming (derde asielaanvraag) nam de commissaris-generaal op 15 maart 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster diende tegen deze beslissing geen beroep in.

2.3.4. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.5. In het kader van haar huidige, derde volgend verzoek om internationale bescherming (vierde asielaanvraag) blijft verzoekster volharden dat zij afkomstig is uit Ceel Dheere, provincie Galgaduud, Somalië en daar haar hele leven heeft gewoond (notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2019 (hierna: notities), p. 4), terwijl reeds in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden Somalische nationaliteit, noch aan haar vermeende herkomst uit Ceel Dheere, Somalië.

2.3.6. Verzoekster verklaarde dat zij problemen zou kennen met Al Shabaab in Ceel Dheere omdat zij illegaal bevallen is van haar dochter (notities, p. 12). Ook stelde verzoekster dat zij zou worden gedood door Al Shabaab en/of de mensen in de stad indien zij zou weigeren om haar dochter te laten besnijden en omdat zij een dochter kreeg terwijl haar man dood is (notities, p. 15). Gezien verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig zijn, maakt zij evenmin de door haar aangehaalde nood aan bescherming ten aanzien van Somalië aannemelijk.

2.3.7. De Raad merkt op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielpcedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielaanvraag eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van

herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop een verklaring van nationaliteit en van geboorte te hebben neergelegd, afgegeven door de Somalische ambassade en betoogt zij dat de Raad reeds meerdere malen heeft bevestigd dat het ontbreken van archieven niet *ipso facto* betekent dat deze documenten in niet acht dienen te worden genomen. De Raad kan verzoekster volgen in zoverre deze documenten worden toegelicht en verzoekster in staat is om de inhoud van deze documenten te ondersteunen met geloofwaardige verklaringen. Dit is niet het geval.

Uit het arrest van de Raad nummer 198 717 van 25 januari 2018 blijkt dat verzoekster twee soorten documenten neerlegde. De ene werden uitgereikt in Mogadishu en de andere door de Somalische ambassade te Brussel. Het arrest stelt als volgt: in het *“kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 189 732 van 13 juli 2017 [eerste asielaanvraag] werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legde verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: “een ‘Birth Certificate’ en het ‘Certificate of Identity Confirmation’ afgeleverd te Mogadishu op 29 augustus 2017, en een ‘Declaration of Nationality’ en een ‘Declaration of Birth’, afgeleverd op 6 september 2017 door de Somalische ambassade te België”*. Bij arrest nummer 198 717 van 25 januari 2018 oordeelde de Raad hierover als volgt: *“Verzoeksters huidige kritiek in haar verzoekschrift dat “Het kan niet zijn dat verwerende partij de neergelegde – documenten zonder enige gegronde motivatie, als niet geloofwaardig of niet relevant afdoet”, mist feitelijke grondslag en ernst, zo blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing waarin met betrekking tot de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld: “Voor wat betreft de door u toegevoegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag teneinde uw Somalische nationaliteit te staven, kan er het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan er worden vastgesteld dat u enorm summiere verklaringen aflegt omtrent hoe u het ‘Birth Certificate’ en het ‘Certificate of Identity Confirmation’ – beiden afgeleverd te Mogadishu op 29 augustus 2017 en volgens uw verklaringen door u ontvangen op 10 september 2017 – in uw bezit zou hebben gekregen. Deze documenten zouden immers te Mogadishu zijn geregeld via de zoon, genaamd Ali, van een vriend van uw vader. Ali zou deze documenten vervolgens op zijn beurt via het internet naar een Somalische jongen te België hebben verstuurd. U zou deze Somalische jongen evenwel niet goed kennen, andere mensen zouden u daarmee hebben geholpen, u zou zijn naam niet kennen want u kende hem eigenlijk niet, die andere mensen brachten u naar hem toe (zie verklaring meervoudige aanvraag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 september 2017). U gelooft dat u toen naar Kortrijk zou zijn gebracht, u weet dit evenwel niet zeker, u weet dat hij van origine van Somalië was. Ook omtrent hoe u erin zou zijn geslaagd dat Ali voor u deze documenten te Mogadishu wou regelen en op welke wijze Ali de documenten zou hebben bekomen, blijft u enorm op de vlakte. U stelt zijn telefoonnummer niet in uw bezit te hebben gehad, andere Somaliërs zouden dit voor u evenwel hebben opgezocht. Vervolgens zou u Ali hebben getelefoneerd, hij ging naar de dienst waar de documenten worden gemaakt en hij liet deze documenten vervolgens voor u maken. U slaagt er tevens niet in de originele documenten voor te leggen. U stelt hieromtrent geen adres te hebben om post te ontvangen, de originelen zouden zich aldus nog bij Ali bevinden, u had hier immers geen adres. Tot slot is het opmerkelijk dat op het ‘Certificate of Identity Confirmation’ dd. 29 augustus 2017 te Mogadishu – een document volgens uw bijzonder vage verklaringen verkregen te Mogadishu door een zekere Ali en vervolgens via internet naar een voor u onbekende Somalische jongen te België verzonden – naast uw foto ook een vingerafdruk van uw rechterduim bevat. Gezien u op het moment van aflevering van dit Certificaat in België verbleef en u beweert slechts éénmaal telefonisch contact te hebben gehad met Ali teneinde een ‘Birth Certificate’ en een ‘Certificate of identity confirmation’ te vragen en te kunnen bekomen, is het dan ook compleet onmogelijk dat uw vingerafdruk op het certificaat prijkt. Ten slotte blijkt uit COI dat Somalische documenten geen bewijswaarde hebben (zie administratief dossier). Uit deze COI blijkt immers dat door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatsarchieven zijn, Somalië op de laatste plaats staat in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie administratief dossier). Bovengenoemde opmerkingen ondermijnen in ernstige mate het door u voorgelegde ‘Birth Certificate’ en het ‘Certificate of identity confirmation’”*.

Het is aldus duidelijk dat verzoekster documenten door onbekende derden in haar naam in Mogadishu opgemaakte documenten voorlegde. Dergelijke handelwijze ondermijnt de bewijswaarde van deze stukken.

2.3.9. Voorts stelt hetzelfde arrest: *“Voor wat betreft de door u voorgelegde ‘Declaration of Nationality’ en de ‘Declaration of Birth’ – beiden afgeleverd op 06 september 2017 door de Somalische ambassade te België – kan er het volgende worden opgemerkt. Het summiere onderzoek dat door de Somalische*

ambassade te Brussel wordt verricht teneinde Somalische identiteitsdocumenten af te leveren, wordt bevestigd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier). In 2012 deed Cedoca (documentatiecentrum) immers onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012 met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, A.(...) M.(...) A.(...), vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) wordt beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. Gezien het gebrek aan archief en database, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn. In een arrest van 4 juli 2016 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat dit thans bevestigd wordt door de vaststelling dat de Somalische ambassade te Brussel binnen eenzelfde jaar twee attesten uitreikte, op aanvraag van dezelfde persoon (verzoeker), waarin twee verschillende geboorteplaatsen worden 'bevestigd'. In juni 2016 schrijft de Somalische ambassadeur in Brussel, A.(...) S.(...) F.(...), een verbale nota aan het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij schrijft daarin dat de ambassade verkeerdelijk documenten als bewijs van Somalische nationaliteit heeft afgeleverd aan een familie. De door u voorgelegde documenten kunnen dan ook niet volstaan om de door u voorgehouden Somalische nationaliteit te bewijzen, laat staan dat ze een bewijs vormen voor de door u beweerde (recente) afkomst uit Ceel Dheere, Provincie Galgadud'. Verzoekster gaat niet in concreto in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij deze vaststellingen".

De Raad kan dus enkel vaststellen dat etnisch Somalische personen op eenvoudige vraag en zonder objectieve gegevens te moeten neerleggen, documenten verkrijgen van de Somalische ambassade te Brussel. De Raad betwijfelt niet dat dit authentieke documenten betreffen maar kan niet aannemen dat de inhoud haar beweerde herkomst kan bekrachtigen. De Raad herneemt dan ook dat verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst uit Ceel Dheere, alsook de door haar voorgelegde verklaring van nationaliteit en van geboorte, reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, zodat de loutere herhaling ervan geen afbreuk doet van het eerder genomen arrest.

2.3.10. Waar verzoekster louter volhardt in haar verklaringen zoals gedaan in haar eerdere verzoeken brengt ze in het kader van huidig verzoek geen elementen aan die aard om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze elementen ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen en vermogen aldus niet aan het gezag van gewijsde van de vorige beslissingen te tornen. In zoverre verzoekster door de Somalische ambassade op eenvoudige vraag de Somalische nationaliteit kan verkrijgen, en dit zonder enige geijkte procedure te moeten doorlopen noch formaliteiten te vervullen, dan nog toont ze niet aan waar ze verbleef en opgroeide. Verzoekster toont dan ook haar werkelijke land van herkomst en nationaliteit niet aan.

2.3.11. Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet naar Somalië kan terugkeren uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. In haar verzoekschrift stelt verzoekster bovendien niet te kunnen inzien hoe verweerder, indien hij daadwerkelijk twijfelt aan de Somalische herkomst van verzoekster, dat wel kan aannemen voor verzoeksters dochter en alleen haar de vluchtelingenstatus toekennen. Verzoekster voert een schending aan van considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat de huidige beslissing geen rekening houdt met het hoger belang van het kind, nu het gezin hierdoor uit elkaar getrokken wordt.

2.3.12. Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) luidt als volgt:

"Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege

rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

2.3.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter M.A.O. en de hoedanigheid van vluchteling van M.A.O. werd erkend. De commissaris-generaal stelde evenwel uitdrukkelijk dat hij geen geloof hechtte aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit, noch aan de voorgehouden Somalische nationaliteit van haar dochter M.A.O.. De commissaris-generaal gaf aan dat hij *“rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”.*

2.4. De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Artikel 23, lid 2. voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”.* Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”.* Artikel 23, lid 3 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, lid 4 van de 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”.* Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

2.4.1. Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoekers om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter M.A.O. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus - en dit zonder aftoetsen naar haar land van herkomst - doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dit klemt te meer nu verzoekster manifest gefabriceerde documenten uit Somalië en zij evenzeer verzaakte aan haar medewerkingsplicht door haar werkelijke herkomst niet aan te tonen terwijl enkel kan blijken dat verzoekster niet uit Somalië komt. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Integendeel waar de bestreden beslissing stelt dat vrouwenbesnijdenis een etnisch gegeven is en dus niet geografisch beperkt blijft tot de Somalisch-etnische gebieden in Afrika, blijkt uit het administratief dossier voorts nog dat de sociale normen door de moeder en vrouwelijke leden van de families worden opgelegd (zie landeninformatie X-aanvraag, *Female Genital Mutilation/Cutting*, Unicef). Aldus is verzoekster als moeder de voornaamste persoon in het leven van haar dochter inzake de beslissing tot haar besnijdenis. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet meewerkt en bewust informatie achterhoudt, terwijl niet de Belgische staat maar verzoekster controle heeft over de vrouwelijke genitale

verminking van haar dochter. Indien het hoger belang van het kind niet ter discussie staat (overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU) dan dient verzoekster *in concreto* aannemelijk te maken dat dit evenzeer haar bezorgdheid is door minstens haar aan haar medewerkingsplicht te voldoen. De oprechtheid van verzoeksters bewering haar dochter te willen beschermen tegen besnijdenis kan echter niet blijken uit verzoeksters handelwijze nu ze de noodzaak en de aard van bescherming en de wijze waarop dit kan gebeuren in haar werkelijke land van herkomst manifest verbergt en verzwijgt.

2.4.2. De Raad meent dan ook dat verzoeksters lidkaart van GAMS geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen omtrent haar herkomst. Deze lidkaart van GAMS is slechts een bewijs van haar lidmaatschap van deze organisatie. Ook de verklaring op eer van GAMS, een kaart van GAMS op naam van haar dochter M.A.O., een medisch attest op naam van de pas tien dagen oude M.A.O. van 15 oktober 2018, opgesteld door dokter Barbé, en een medisch attest op naam van M.A.O. van 16 januari 2019, opgesteld door dokter Zeghlache, kunnen geen ander licht werpen op verzoeksters vraag om internationale bescherming. Uit het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch attest van 8 september 2018 opgesteld door dokter Caillet en waarvan de bewijskracht niet ter discussie staat, blijkt dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan. De lidkaarten en verklaring op eer van GAMS zijn een loutere intentieverklaring in België dat verzoekster niet wil dat haar dochter vrouwelijke genitale verminking ondergaat (zie ook notities, p. 12-15).

2.4.3. Het doel van de procedure tot verkrijging van de status van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, voorligt. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.4.4. Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoekster niet afkomstig is uit Somalië en dat ze ervoor kiest om haar ware herkomst niet te melden, zodat haar vrees ten aanzien van dit land ook niet dient te worden onderzocht. Zelfs indien verzoekster afkomstig zou zijn van Somalië – wat niet het geval is – dan nog licht verzoekster niet toe hoe de besnijdenis die zij onderging en die niet betwist wordt, aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit het feit dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan fysieke klachten heeft (last bij menstruatie, tijdens geslachtsgemeenschap met haar vorige man veel pijn te hebben ervaren en ook rugklachten te hebben, zie notities, p. 17-18), kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid. Verzoekster haalde evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten.

2.4.5. De door verzoekster voorgelegde informatie met betrekking tot haar zwangerschap en een geboorteaakte van haar dochter van 16 oktober 2018 tonen slechts haar zwangerschap en de identiteit van haar dochter aan. Wat betreft de neergelegde informatie met betrekking tot de vader van verzoeksters dochter dient opgemerkt dat verzoeksters dochter M.A.O. niet erkend werd door haar (vermeende) vader (notities, p. 11).

2.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Somalië en voor haar huidig bezoek aan de Somalische ambassade in België de Somalische nationaliteit bezat.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Somalië niet aantoonbaar maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Ceel Dheere, Somalië.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonbaar.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK